

POSTANOWIENIE

15 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 15 września 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M. W.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,
na skutek skargi kasacyjnej M. W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z 3 marca 2022 r., I ACa 118/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża M. W. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód M. W. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie, którym oddalono apelację skarżącego w sprawie przeciwko Bank S.A. w W. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako pierwszą przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał nieważność postępowania, przywołując art. 379 pkt 5 k.p.c. i podnosząc, że Sąd drugiej instancji nie przeprowadził rozprawy, choć było to w sprawie konieczne.

Zawarcie w art. 398⁹ k.p.c. przesłanki nieważności postępowania wynika z konieczności możliwie każdorazowego eliminowania uchybień procesowych o najdonioślejszym charakterze. W granicach zaskarżenia Sąd Najwyższy bierze

nieważność postępowania pod uwagę z urzędu, niezależnie od treści podstaw kasacyjnych (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Wbrew stanowisku skarżącego brak podstaw do uznania, że – wskutek nieprzeprowadzenia rozprawy - doszło do pozbawienia powoda możliwości obrony swych praw. Apelacja powoda istotnie została rozpoznana na posiedzeniu niejawnym – zgodnie z art. 374 zd. 1 k.p.c. W sprawie nie zgłoszono jednak wniosku o przeprowadzenie rozprawy, a apelacja nie zawierała innych wniosków ani treści mogących świadczyć o konieczności przeprowadzenia rozprawy. Ogólnikowe wywody skarżącego, odnoszące się do rzekomej wielowątkowości i szczególnej zawłości sprawy, nie przekonują do tego, by przeprowadzenie rozprawy było konieczne.

Jako drugą przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał oczywistą zasadność skargi. Podniósł przy tym, że Sąd Apelacyjny „rażąco naruszył dyspozycje art. 231 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c. uznając, że Pozwany udowodnił fakt wypowiedzenia umowy kredytu w sytuacji gdy nie przedłożył on w tym zakresie żadnego dowodu” (pisownia i interpunkcja oryginalna).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Oczywista wadliwość kwestionowanego orzeczenia musi występować w ramach podstaw skargi (postanowienie SN z 20 grudnia 2001 r., III CKN 557/01). Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, przytoczone powyżej *in extenso*, wymaganiom tym nie odpowiada i sprowadza się do powtórzenia jednego z zarzutów kasacyjnych. Skarżący nie przedstawił argumentacji koniecznej przy powołaniu się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zdolnej do przekonania o wystąpieniu "oczywistej" zasadności skargi. Co więcej, argumentacja sformułowana przez powoda jest w całości niedopuszczalna. Skarżący w istocie kwestionuje bowiem ustalenie faktyczne poczynione przez Sąd Apelacyjny oraz dokonaną przez ten Sąd ocenę dowodów, tymczasem stosownie do art. 398³ § 3 w zw. z art. 398¹³ § 2 k.p.c. takie kwestionowanie nie może mieć miejsca w postępowaniu ze skargi kasacyjnej. Jedynie uzupełniając wypada dodać, że wywody skarżącego odnoszą się do zarzutu, który został sformułowany w sposób nieprawidłowy – przez przywołanie unormowań, które nie dotyczą postępowania apelacyjnego, a zatem nie mogły być samodzielnie stosowane przez Sąd drugiej instancji oraz, w konsekwencji, nie mogły zostać przez ten Sąd naruszone.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c., mając na względzie trudną sytuację zdrowotną i majątkową powoda.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

[SOP]

[ms]

